

— ❧ ❧ — 7. — ❧ ❧ —

Anu probudil šepot v temnotě. Zvedla se a vzápětí se jí rozbušilo srdce, když se v zámku otočil klíč a panty na dveřích zavržaly. Do očí jí zasvítilo světlo tak pronikavé, že si je musela zakrýt rukama. Do hrdla jí stoupla žluč a mlhu strachu vznášející se nad jejím předešlým setkáním se Sadovem rozčísila jediná myšlenka. Že se pro ni vrátili, že ji budou mučit, dokud ji nezlomí a nerozdrtí její mysl na prach.

Ale kroky, které se k ní blížily po podlaze, zněly jinak, jako by se někdo nášlapy snažil záměrně tlumit.

„Kolstská Imperatoria.“

Ana zatajila dech. Ten hlas znala. Skrýval se hluboko v záhybech jejích vzpomínek. Naposledy ho slyšela v podzemních kobkách Salskovského paláce, kde se jako světélko poslední naděje mihotal plamen pochodně.

„Poručík Henryk?“ zašeptala.

Přinutila se zaostřit zrak. Planoucí lucerna osvětlující hrubé zdi kolem, postava stojící ve dveřích. Od chvíle, kdy ho viděla naposledy, poručík Henryk zestárnul. Bradu i tváře měl zarostlé strništěm a jeho kdysi mladé modré oči vypadaly vážně a zapadle. Pamatovala si hlavně to, jak pořád doprovázel kapitána Markova po paláci, mladíček

s nosem trochu nahoru a pihami na tvářích. Teď ale jako by se dívala na úplně jiného člověka.

Při těch vzpomínkách jí zabořelo u srdce. Ještě teplé tělo kapitána Markova stále leželo někde venku.

„Vaše večere,“ vyhrkl poručík Henryk přiškrčeně a položil před ni talíř, který přinesl. Aně se sevřela hrudí. Co když Morganya provedla poručíkovi Henrykovi to samé, co kapitánu Markovovi?

Ale Henryk se od ní hned neodtáhl. Místo toho se k ní naklonil a ztišil hlas tak, aby ho slyšela jen ona. „Kolstská Imperatoria,“ zašeptal rozechvěle.

Aně se stáhl žaludek a ucukla. „Co chcete?“ vydechla.

„Já nejsem pod Morganyinou nadvládou,“ zamumlal a zvedl dlaně na znamení míru. „Podívejte se na mě, prosím, nemám moc času. Markov a já jsme si od sebe záměrně drželi odstup pro případ, že by se jednomu z nás něco stalo.“ Hlas mu uvízl v hrdle. Na okamžik uhnul pohledem a zaťal pěsti.

Právě to nepatrné gesto Anu zlomilo. Naklonila se k němu, Henryk se k ní v tu samou chvíli natáhl a ona se ocitla v jeho náručí. Držela se ho tak pevně, jako by byl její kotvou v rozbourěném moři. Tělem jí škubaly tiché vzlyky, zatímco mu zarývala nehty do ramenou.

Držela se jediného kousku své minulosti, který jí v tu chvíli zbyl.

„Dostanu vás odsud, kolstská Imperatoria,“ zašeptal jí hlasem plným slz Henryk. „Teď musím jít, ale slibuju, že se vrátím.“

Nechodte, chtělo se jí prosit. Stálo ji veškeré síly, aby se ho pustila, nějak se sebrala a nepropadla se zpátky do mlhy strachu, která na ni už zase dotírala. „Kdy?“

„Dnes v noci,“ zašeptal. „Až nařídí, aby vás odvedli do výslechové místnosti. Je tu někdo, kdo vás chce vidět. Vězni tu i jiné Spřízněnce, věděla jste o tom?“ Venku na chodbě se ozvalo tvrdé přibouchnutí dveří z černokamene a klapot kroků.